

det har det ærede Medlem Hr. Rytter ingen som helst Indflydelse haft paa. Midlertidigheden af den Lov, som maatte fremgaa af det foreliggende Forslag, ligger efter min Mening i Sagen selv. Naar vi faar en ny Straffelov, vil den paa væsentlige Punkter afløse denne Lov, men denne Lov vil ikke fuldstændig kunne falde væk, før vi faar en ny og videre udviklet Lovgivning, end vi har, om Værgemaal og -myndighed.

Det var de Ting, jeg havde at sige til det ærede Medlem Hr. Rytter med Hensyn til de Punkter, han først fremførte. Det ærede Medlem gik derefter over til et Afsnit, som han kaldte Sagens Forhistorie. Herom maa jeg sige, at vedkommende dømte, nu indespærrede Forbryder er i høj Grad Recidivist; det er et Utal af Uterligheder, han har begaaet, men om han er en saa grov og farlig Sædelighedsforbryder, at han bør indespærres, vil nu blive afgjort af Domstolene, og dermed synes jeg det ærede Medlem Hr. Rytter kunde slaa sig til Ro. Jeg har efter at have læst Akterne ikke det Indtryk, at den vedkommende er helt uden Modstandskraft overfor sine farlige Tilbøjeligheder, jeg synes snarere, at han kæmper ganske godt imod, hvilket ogsaa giver sig Udslag i, at han ikke i noget Tilfælde er kommet til at gaa meget vidt i sin Uterlighed. Men ogsaa det vil naturligvis blive taget i Betragtning af Domstolene, og nu kan vi, synes jeg, med fuld Tillid lade denne Sag gaa til Domstolens Behandling.

Jeg havde det Indtryk, at den højtærede Justitsminister i og for sig ikke fandt det heldigt, at det har varet 6 Uger, inden den indespærrede Mand fik Adgang til at komme for en Domstol, men at Ministeren mente, at dette var dikteret af Omstændigheder, som Ministeren ikke har været Herre over. Maaske har dog den højtærede Minister i nogen Grad sammenblandet, hvad man kan overraskes over hos saa skarpsindig en Mand, Spørgsmaalet om, hvorvidt det var berettiget, at vedkommende oprindelig var indespærret, og Spørgsmaalet om, hvorvidt han skulde indespærres, naar den nye Lov kom. De Spørgsmaal kan ganske faktisk gaa over i hinanden, men det er dog klart, at det er to forskellige Spørgsmaal.

Nu er imidlertid Sagen den, at Manden har faaet sin Sagfører, som vist med al mulig Energi og god Villie vil staa ved hans Side og kæmpe imod, at han skal indespærres, han kommer nu for Domstolene, og Spørgsmaalet om, hvorvidt det har været lovligt, at han oprindelig blev indespærret, bliver en Domsafgørelse for sig selv, og det er, som det skal være. Jeg nærer ikke

Tvivl om, at denne Sag vil blive fremmet uden nogen som helst uforudnøden Forhaling, saa at Manden kan faa Kendelsen saa snart som muligt. Vi maa forstaa, at det for en Mand, der holdes indespærret paa ubestemt Tid, maaske for Livstid, er uhyre spændende at faa en Domstols Afgørelse for, hvorvidt han virkelig skal holdes indespærret paa denne Maade. Man maa kunne begribe, hvor utaalmodig han bliver over enhver Udsættelse, og jeg kan ingen Tvivl nære om, at den højtærede Minister vil være ivrig for at bidrage, hvad han formaar, gennem Kammeradvokaten eller hvem der fører Sagen for Justitsministeren, til, at Dommen i denne Sag kan falde saa hurtigt som muligt. Det har den indespærrede Mand berettiget Krav paa, han er Borger i Landet, og vi maa paa et saadant Punkt kræve selv for den værste Forbryder, hvad der skal være alles Ret her i Landet: Loven er over os, men den er ogsaa til Beskyttelse. Muligheden for Frihedsberøvelse efter den nye Lov er, som jeg har sagt, et helt andet Spørgsmaal, og overfor dette er Domstolene stillet lige saa frit som ved Fortolkningen af enhver anden Lov.

Den højtærede Justitsminister gjorde nogle Bemærkninger, som jeg ikke opfattede helt klart, hvilket vistnok var min Fejl. Det var nogle Bemærkninger om, at under en eller anden Betingelse kunde den nu i Vestre Fængsel indespærrede Mand blive sendt til SIKRINGSANSTALTEN. Jeg vil udtale det Haab, at den højtærede Minister ikke vil gøre det, før der er faldet Dom i Sagen. (*Justitsministeren:* Jeg sagde udtrykkelig, at det vilde jeg ikke). Jeg var ikke ganske klar over det, men vi er altsaa enige om, at saa længe der ikke er faldet Dom i Sagen, bliver han ikke flyttet fra Vestre Fængsel, hvor han befinder sig under forholdsvist blide Kaar (*Justitsministeren:* Jeg sagde endda: endelig Dom). Altsaa endelig Dom, saa at der bliver en Dom for, om han skal løslades, eller han skal indespærres og da paa hvilke Vilkaar. Nu faar altsaa Domstolene Ret til at afgøre det hele, det kan jeg her fastslaa med den højtærede Justitsministers Tilslutning.

Overfor det ærede Medlem Hr. Heilesen maa jeg hævde, at det foreliggende Forslag er fuldkommen fyldestgørende for Formaalet, og det vilde det være, selv om det ikke ramte Hr. Berning, som ganske vist er Udgangspunkt for Forhandlingen. Thi det, det gælder om, er, at vi faar en almindelig Regel, og denne almindelige Regel er efter min Mening i det Forslag, som den højtærede Minister har forelagt for os, affattet